ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Ναί ! εἶνε ἀλήθεια ! λατρεύω τὸ ὡραῖο,τὴν ἁρμονία τοῦ κορμιοῦ καὶ τῆς ψυχῆς, τὴν ἐνέργεια, τὸ βράσιμο τῆς ζωῆς μ' ὁποιαδήποτε μορφὴ κι' ἂν παρουσιάζεται.

Ὦ ναί ! λατρεύω τὸ καλὸ καὶ θέλω καὶ πρέπει. ἀκοῦτε ; Πρέπει νὰ εἶσε καὶ σεῖς εἰλικρινεῖς καὶ νὰ ἐξωτερικεύετε τὴν κατάπληξη καὶ τὸ θαυμασμό σας ὄχι μόνο μπροστὰ στὸν ἄπειρο ἀλλὰ καὶ μπροστὰ σὲ κάθε ὡραία γραμμή, σὲ κάθε ὡραῖο ἐμψυχο, μπροστὰ σὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄντα ποὺ ἀποτελοῦν τὸ μεγαλειο τοῦ θαυμαστοῦ ἀπείρου.

Ἐλᾶτε κοντά μου κι' ἡ ὁμίχλη τῶν αἰσθημάτων μου ὡς ποτίση εὐεργετικὰ τὴν κατάξερη καὶ ἄγονη γῆ τῆς ὕπαρξης σας, κι' ἀς ἀρχίση νἀναθάλλη στὸ βάθος τοῦ Ἐγώ σας ὁ ζηλευτὸς βλαστὸς τοῦ ὡραίου.

Μάθετε νὰ λατρεύετε τὴ ψυχὴ ὄχι γυμνὴ ἀλλὰ ντυμένη, μάθετε νὰ λατρεύετε τὴν ἁρμονία τοῦ Ὡραίου, τὴν αἰώνια ἄνοιξη τῶν αἰσθητῶν γραμμῶν.

Ἐπικοινωνήσετε μὲ τὴ ψυχὴ φροντίζοντας συγχρόνως νὰ θαυμάζετε ἀπὸ μακρυά, πολὺ μακρυὰ καὶ τὲς ὡραῖες γραμμές.

Μὴ τὲς ἐγγίσετε ! κάθε μιὰ εἶνε ἀγνολούλουδο ποὺ ἡ παραμικρότερη ἐπαφὴ τὸ ξεραίνει καὶ τοῦ δίνει τὴν ὄψη ἀποτρόπαιουν σκελετοῦ.

Μὴν ἐγγίσετε ! ὁ σκελετὸς αὐτὸς θὰ γίνη ὁ πιὸ ἄσπονδος ἐχθρός σας ὁ νεκροθάπτης τοῦ Ὡραίου.

Μὴ πλησιάσετε ! μὴ μεταβάλλετε σὲ στεῖρες ἀβύσσους τοῦ πνεύματος καὶ τῶν αἰσθήσεων τὲς θαυμαστὲς γραμμὲς τοῦ σώματος.

Μὴ κομματιάσετε μὲ τὴν ἀπόλαυση τὴν χρυσταλλινη αὐτὴ πραματικότητα, τὴν πολύχρωμη καὶ μαγευτικὴ αὐτὴ εἰκόνα ποὺ χωρὶς αὐτὴ δὲ μποροῦν ἡ ψυχὲς νὰ ἐξομολογηθοῦν ἀμοιβαῖα.

Θαυμάσετε, λατρέψετε, ἐπικοινωνήσετε ἀλλὰ μὴν ἀπολαύσετε.

Καὶ τότε ! ὦ τότε θἄχετε τὴν ἐντύπωση ὅτι ζῆτε σ' ἕνα πραγματικὸ παράδεισο μαγικῶν κορμιῶν ποὺ τὸ μικρότερο θἄνε ἡ πιὸ τέλεια ἀναπαράσταση τοῦ Ὡραίου ! !... Μετάφρ. **Κ. Μ.**

*

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

Ἀθρόαι καταφθάνουν αἱ αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν. Οὕτω κατ' αὐτὰς ἐνεγράφησαν οἱ κάτωθι νέοι συνδρομηταί

Χρ.Μακρῆς,Καίτη Χρυσαφίδου,Σταυρούλα Παπαπαύλου,Νίτσα Πρωτογύρου, Ἀχ. Εὐσταθίου, Τιμ.Σαρέντης, Γ. Σκλιός,Λιλὴ Βάχερ-Βεῆ, Βερώνη Μουσούρη, Ἀναστασία Ἐλεφάντη, Δ. Πεντίδης, Χαρ. Μέγας,Μπεμπέκα Μουσαγιά, Ἀθηνᾶ Θεοδώρου, Νικ. Μπάμπαλης, Βούλα Ψαροῦ, Γ. Πανανῆς, Δημ. Μαμάκος, Δ. Κασαμπέρης, Μαριάνθη Κοσμοπούλου, Ἰ. Κρίθαρης, Δ. Κεφαλᾶς Δημ.Λεούσης, Ἰω. Θεοδωράκης, Ἀχ. Βενετσανόπουλος, Στ.Καραχάλιος,Σύλλογος Ἀναγέννησις, Ἡλ. Λιοντῆς.

κράτειρα Αὐγούστα. Μιὰ ἡμέρα κατεβαίνοντας τὴν σκάλα μὲ τὴν ζωηρότητα ποὺ τὴν χαρακτήριζε, παραπάτησε, γλύστρησε καὶ θὰ ἔπεφτε ἂν δὲν βρίσκοταν ἐμπρός της ὁ Κάρολος, ὁ ὁποῖος τὴν ἁρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν συνεκράτησε...

Ἡ Κάρμεν (Ἐλισσάβετ Βὶντ) ἐγένετο ἡγεμονὶς τῶν Ρουμάνων τῷ 1869. Τὸ 1870 ἐγένετο μήτηρ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ποὺ ἀπέκτησε τέκνον ὁ βίος τῆς Κάρμεν ἄλλαξε ἐντελῶς. Δὲν ζοῦσε πλέον παρὰ γιὰ τὴν λατρευτή της κόρη, τὸ πολυαγαπημένο της ἀγγελοῦδι. Δὲν ἐχόρταινε νὰ τὸ κυττάζη. εἶχεν ἀφοσιωθῆ ἐντελῶς σ' αὐτό, εἶχεν ἐγκαταλείψει τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτοῦ...

Ἡ μικρὰ πριγκήπισσα ἦταν πραγματικὰ χαριτωμένη, ἀληθινὸς ἐπίγειος ἄγγελος. Ἡ Κάρμεν ζοῦσε μαζὺ μὲ τὴν μικροῦλα της τρισευτυχής, ὅταν ἔξαφνα φρικώδης τὴν ἔπληξε συμφορά. Στὶς 9 Ἀπριλίου 1849, ἀνήμερα τὸ Πάσχα, ὁ μικρός της ἄγγελος, ἡ λατρευτή της κόρη, ἡ ἀγγελουδένια βασιλοποῦλα ἀπέθανε !...

Ἡ συμφορὰ αὐτὴ συνέτριψε τὴν Κάρμεν. Ἦτο ἐντελῶς ἀπαρηγόρητος πλέον, ζητοῦσε τὸν θάνατο, γιὰ νὰ πάη κοντὰ στὴν πεθαμένη της μικροῦλα...

Τὸ δυστύχημα ὅμως αὐτὸ εἶχε καὶ τὰς καλάς του συνεπείας.

Ἡ Κάρμεν ἄρχισε νὰ ζητῆ πλέον παρηγορίαν στὸ γράψιμο, ἔτσι δὲ ἐδημιούργησε τὰ γνωστὰ λογοτεχνικὰ ἔργα της, τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσε μὲ τὸ ψευδώνυμόν της Κάρμεν Σύλβα (τραγοῦδι τοῦ δάσους). Ἐκ τῶν διηγημάτων της πολλὰ ἔχουν μεταφρασθεῖ καὶ δημοσιευθεῖ καὶ στὸ Ἑλληνικόν. Ἐπίσης ἐξεδόθη τελευταίως τὸ ρομάτζο της «Μινόλα», κατὰ μετάφρασιν τῆς δίδος Αἰμυλίας Καραβία. Τὰ ἔργα της διαπνέει γλυκύτατος καὶ ἀβρότατος λυρισμός, καλοσύνη καὶ πίστις πρὸς τὸν Θεόν...

Ἡ Κάρμεν Σύλβα ἀγάπησε τὴν Ρουμανίαν, τοὺς Ρουμάνους καὶ εἰργάσθη παντοιοτρόπως ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς των. Ὡς συγγραφεὺς κατενόησε ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τὴν ρουμανικὴν ψυχὴν καὶ ἐζωγράφισε ὑπεροχως τὴν ρουμανικὴν ζωήν...

Ἡ τόσον ὅμως ἔνδοξος βασίλισσα καὶ συγγραφεὺς ὑπέστη περὶ τὰς δυσμὰς τοῦ βίου της τραγικὸν δυστύχημα. Ἔχασε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν της, ἀπώλεσε τὴν χαρὰν νὰ βλέπη καὶ νὰ θαυμάζη τὴν φύσιν. Ὑπέμεινε ὅμως καὶ τὴν συμφορὰν αὐτὴν ἀγογγύστως μέχρι τοῦ θανάτου της... **Ὁ Μελετητὴς**

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

Ἡ ἀσθενεία τῆς κ. Οὐγκώ.— Ἡ ἀγάπη τῶν παιδιῶν της.— Ὁ θάνατος της.— Ἀπελπισία τοῦ Βίκτωρος.— Στὸ σπίτι τῆς Ἀντέλας.— Μιὰ διασκέδαση.— Οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ποιητοῦ.

Ἡ ὑγεία τῆς κυρίας Οὐγκώ, τῆς μητέρας τοῦ ποιητοῦ, ὕστερ μία περιπνευμονία, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε προβληθῆ, δὲν ἐπήγαινε καὶ τόσο καλά. Ἔπασχε ἀπὸ καχεξία, τὴν ὁποία αὐτὴ ἀπόδιδε στὸ διαμέρισμα ποὺ κατοικοῦσαν. Συνηθισμένη στὸν ἀέρα, ἀνέπνεε μὲ δυσκολία σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ ἔμενε τώρα. Τέλος δὲν ἐκρατήθηκε πιὰ καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 1821 μετακόμισε σκὴν ὁδὸ Μεζιέρ, 10,σ' ἕνα σπίτι ὅπου εἶχε καὶ κῆπο. Ἔκανε τόσο βιαστικὰ αὐτὴ τὴ μετακόμιση ὥστε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καινούριου σπιτιοῦ δὲν ἐπρόφτασε κἀν νὰ τὸ ἐπισκευάση καὶ νὰ τὸ χρωματίση πρὶν τῆς τὸ παραδώση.

Ἐκεῖ ἡ μητέρα καὶ τὰ δυὸ παιδιά της, ὁ Εὐγένιος κι' ὁ Βίκτωρ, ἐπιδόθηκαν σὲ κηπουρικὲς ἐργασίες. Τὸ περιβόλι τοῦ σπιτιοῦ εἶταν σὲ κακὰ χάλια κ' ἔπρεπε νὰ τὸ συμμαζέψουν. Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ ἐπλησίαζε ἡ ἄνοιξη. Ἔπρεπε νὰ ὀργώσουν, νὰ σκάψουν, νὰ σπείρουν καὶ νὰ φυτέψουν. Ἡ μητέρα τους δούλευε σὰν κι' αὐτοὺς καὶ περισσότερο μάλιστα ἀπ' αὐτούς. Ἡ ἀγάπη της πρὸς τὸ πράσινο τὴν ἐμπόδιζε νὰ αἰσθάνεται τὴν κούραση.

Μιὰ μέρα ποὺ εἶχε βαλθεῖ μὲ τὰ καλά της νὰ ἀνασυγκροτήση μιὰ πρασιά, ἵδρωσε ἀπ' τὴν δουλειὰ καὶ ἤπιε ἕνα ποτῆρι νερό. Σχεδὸν ἀμέσως τὴν ἔπιασε ρῖγος καὶ ὕστερα πυρετός. Μιὰ δεύτερη περιπνευμονία τῆς ἐξεδηλώθη. Τὰ παιδιά της ἐγαγρυπνοῦσαν τις νύχτες στὸ πλευρό της. Ἡ πολυαγαπημένη τους ἀρρωστη πέρασε ἔτσι ἀπὸ τὴν ὀξεία περίοδο τῆς ἀρρώστειας, ἀλλὰ οἱ πνεύμονές της εἶχαν πιὰ προσβηθῆ. Ἐπὶ κάμποσες βδομάδες φαινόταν ὅτι εἶχε μπῆ σὲ ψευτικο στάδιο ἀναρρώσεως καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ Μαΐου ξανάπεσε στὸ κρεββάτι.

Παρ' ὅλη τὴν καινούργια αὐτὴ ὑποτροπὴ ὁ γιατρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐλπίζη. Κατὰ μέσα Ἰουνίου ἡ ἀσθενὴς ἔδειξε κάποια βελτίωση καὶ τὰ παιδιά της ἔλπιζαν σὲ μιὰ γρήγορη θεραπεία.

Στὶς 27 Ἰουνίου, τὸ μεσημέρι,βρισκόντουσαν κι' οἱ δύο στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας τους.

— Κοίτα, εἶπε ὁ Εὐγένιος στὸ Βίκτωρα, δείχνοντας τὴ μητέρα τους ποὺ φαινόταν σὰ νὰ κοιμόταν, τί καλὰ ποὺ φαίνεται νὰ εἶνε ἡ μαμά ! Ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα κοιμᾶται.

— Ναί, εἶπε ὁ Βίκτωρ, σὲ λίγο θἆναι ἐντελῶς καλά.

Καὶ ἐπλησίασε γιὰ νὰ τὴν κοιτάξη καὶ νὰ τὴ φιλήση στὸ μέτωπο. Τὸ μέτωπο εἶταν παγωμένο. Εἶχε πεθάνει.

Ἔστειλαν καὶ προσκάλεσαν καὶ τὸν ἀδερφό τους Ἄβελ καὶ τὴ μεθεπομένη, τὰ τρία ἀδέλφια, λιγοστοὶ φίλοι καὶ μερικοὶ θαυμασταὶ τοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος τότε ἄρχιζε ν' ἀκούγεται, συνώδευσαν τὴν νεκρὴ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σουλπικίου κι' ἀπὸ κεῖ στὸ κοιμητήριο Μονπαρνάς.

Οἱ φίλοι κατόπιν ἔπῆραν μαζί τους τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς καὶ προσπάθησαν νὰ τοὺς κάνουν νὰ ξεχάσουν , ἀλλὰ ὁ Βίκτωρ εὕρισκε μεγαλείτερη παρηγοριὰ στὸ κλάμα κ' ἐγύρισε μόνος του στὸ ὀδειανὸ σπίτι. Μὰ οὔτε ἐκεῖ δὲ μπόρεσε νὰ μείνη καὶ βγῆκε πάλι ἔξω, παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ κοιμητηρίου. Ὅταν ἔκλεισαν οἱ πόρτες τοῦ κοιμητηρίου ἄρχισε νὰ πλανιέται στὸ μπουλεβάρτο, θλιμμένος κι' ἀπογοητευμένος ἀπ' τὴ ζωή.

Ἡ ἀνάγκη νὰ συνδέση τὴν ζωή του μὲ κάποια ἐλπίδα, μὲ κάποια προσδοκία τὸν ἔκανε, ὅταν νύχτωσε πιὰ πολύ, ἀντὶ νὰ πάη στὸ σπίτι του, νὰ τραβῆξη πρὸς τὴν ὁδὸν Σέρσ-μιντί, ὅπου εἶταν τὸ σπίτι τῆς φίλης του Ἀντέλας Φουσέ, τῆς ὁποίας ἡ οἰκογένειασυνεδέετο στενὰ μὲ τὴ δική του.Εἶταν ἔνδεκα ἡ ὥρα καὶ περίμενε νὰ βρῆ τὸ σπίτι κλειστὸ καὶ τοὺς κατοίκους του κοιμισμένους. Μὰ μὲ ἀπορία εἶδε τὴν πόρτα ὀρθάνοιχτη καὶ τὰ δωμάτια καὶ τὴν αὐλὴ φωτοπλημμυρισμένα.Μόλις ἔφτασε στὴν πόρτα εἶδε νά μπαίνη μέσα ἕνας ὅμιλος ἀνθρώπων ποὺ ἐφώναζαν καὶ γελοῦσαν. Ἠθέλησε τότε νὰ ἐξακολουθήση τὸ δρόμο του μὰ εἶταν ἀδύνατο νὰ κάνη κ' ἕνα βῆμα ἀπ' τὴν κούραση. Ἐδίστασε μιὰ στιγμή, ἔπειτα, μονομιᾶς, παρακινούμενος ἀπ' τὴν ἐπιθυμία ποὺ εἶχε νὰ ὑποφέρη, ἐμπῆκε στὴν αὐλή, ἀνέβηκε γοήγορα τὴ μεγάλη σκάλα κ' ἐμπῆκε σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ὅπου ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔπαιζαν μιὰ κωμῳδία. Ἡ σκηνὴ τοῦ φάνηκε σὰν ἕνας δεύτερος τάφος. Εἶδε σ' ἕνα καθρέφτη ὅτι τὸ πρόσωπό του εἶταν ὠχρὸ σὰν τοῦ πεθαμένου καὶ τὸ κρέπι τοῦ καπέλλου του, τὸ ὁποῖο εἶχε λησμονήσει νὰ βγάλη καθὼς μπῆκε. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ συνέλθη ἔφυγε γρήγορα ἀπ' τὴν αἴθουσα κ' ἐχώθηκε σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο ἀπ' ὅπου ἄκουγε τὰ βήματα τοῦ χοροῦ καὶ τοὺς ἦχους τῶν ὀργάνων. Εἶξερε καλὰ τὸ σπίτι κι' ἀνέβηκε σὲ μιὰ σοφίτα ἡ ὁποία εἶχε ἕνα φεγγίτη πρὸς τὴ σάλα τοῦ χοροῦ. Ἐκεῖ, μόνος καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι, κόλλησε τὰ μάτια του στὸ φεγγίτη καὶ εἶδε ἀμέσως ὅτι ζητοῦσε : Ἡ Ἀντέλλα στὰ κάτασπρα καὶ μὲ λουλούδια στὸ κεφάλι εἶταν ἐκεῖ καὶ χόρευε. Ὁ Βίκτωρ ἔμεινε σκὴ σοφίτα του μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἑορτῆς,ἡ ὁποία ἐδίδετο γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ κ. Φουσέ, τοῦ τῆς Ἀντέλας.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ Ἀντέλα, κουρασμένη ἀπ' τὴ διασκέδαση περπατοῦσε στὸν κῆπο. Εἶδε ἄξαφνα τὸν Βίκτωρα νὰ μπαίνη τοῦ ὁποίου τὸ παρουσιαστικὸ καὶ ἡ ὠχρότης ἐπρόδιδαν τὴ θλίψη του.

Ἔτρεξε σ' αὐτόν :—Τί τρέχει ; τοῦ εἶπε.

— Ἡ μαμὰ πέθανε. Τὴ θάψαμε χθές.

— Καὶ ἐγώ, χόρευα !

Ὁ Οὐγκὼ εἶδε πὼς ἡ φίλη του δὲν εἶξερε τίποτε. Ἄρχισαν νὰ κλαῖνε μαζὶ κι' αὐτὸ εἶταν οἱ ἀρραβῶνες των.